

SPIONS

Negyvenhatodik rész

Gabba Gabba Hey!

„Hail, hail rock and roll
 Deliver me from the days of old
 Long live rock and roll
 The beat of the drums, loud and bold
 Rock, rock, rock and roll
 The feelin' is there, body and soul.”
 CHUCK BERRY¹

Akármennyire tanácsos lenne, akármennyire szeretném és igyekszem, képtelen vagyok nacionalistává válni. Hiába lobogtatnak előttem bármilyen zászlót, nem buzog fel bennem a nemzeti érzés (bár be kell vallanom, hogy az angol és brit lobogók megpillantásakor időnként érzek szívtejékon némi bizsergést, ahogy akkor is, amikor zombi matrózaim felhúzzák a Déltengerek hullámain hasító, büszke álomhajóm – *THE SOLUTION* – árbocára a kalózok koponyával és lábszárcsontokkal ékesített, fekete zászlaját).

Van ugyan totemállatom, az életét eukaliptusz-kábulatban töltő, szelíd – bár fája védelmében félelmetes harcossá is változni tudó –, bölcs koala, de nincs, és nagy valószínűséggel már nem is lesz törzsi identitásom. Nem fogok sámándobot verve, varázsigéket a pusztába kiáltva, se egyedül, se csoportosan táncolni tűz körül. Nem fogok embert, fehér lovat, borjút, kecskét, bárányt, csirkét, galambot áldozni, vérszövetséget kötni, nemezsipkát, felkunkorodó orrú nemezsizmát, lemezes tarsolyt viselni. Nem fogok állatbőrökbe öltözni, szőrén megült szilaj paripán vágatva hátrafelé nyilazni, a hanyatló Nyugatra támadni, s tenyerembe köpve, mindkét karomat az ég felé emelve hódolni a Napistennek. Sajnálom, hogy önszántamból képtelen lennék minderre, pedig bizonyára hasznomra válna manapság a nagyobb ízlésbeli rugalmasság. Persze, ha utasítás érkezne felülről, ha kémfeladatul kapnám vagy méltón megfizetnének érte, jó atyafivá tudnék időlegesen válni bármely törzsközösségben. Saját belébe töltött rőfikét zabálnék, pálinkával kezdeném, csinálnám végig és zárnam napjaimat. Jurtámban nézne a tévé, mobiltelefonon szidnám a technika vívmányait, s úgy elszaporodnék, mint a pockok mostanában. Nemzeti rockba fojtanám bánatom, és rovásírással írnám ezeket a sorokat.

Nincsenek befolyásos barátaim, nincs gazdag rokonságom, holdudvarom, földi hatalomra eséllyel aspiráló pártom. Nincs házam, lakásom, gépkocsim, kutyaom,

kanárim, elásott vagy fa odvába rejtett kincsem, nincs semmiféle pénzzé tehető értékem sehol. Mégsem vagyok hazátlan – *bozgor*, ahogy román barátaim becéznek tréfásan. Van hazám, de nem ezen az egykedvűen pörgő, gyilkos Napja körül álmosan keringő planétán, hanem valahol nagyon magasán és rettentő távol. Ideje ismételten nyilvánosságra hoznom, egyúttal magamat is emlékeztetnem, hogy nem vagyok földi eredetű. Nem születtem ide, csak bizonyos okokból (egy részüket magam sem ismerem) örök életem egy pontján *telepítettek* a területre. Hogy ki, vagy kik küldtek éppen ebbe az izébe, nem tudom, bár néha sejtem. Abban azonban biztos vagyok, hogy egyedül munkálkodom ezen a globális szemétdombon. Vannak itt honfitársaim – szellemtestvéreim, különböző feladatokkal megbízott kozmikus kémek is, nem feltétlenül az ún. „élők sorában”. Mint például LOUIS FERDINAND CÉLINE, PAUL BOWLES, HENRI MICHAUX, MARINA ABRAMOVIĆ, HAJAS TIBOR, MATA HARI, GEORGE ORWELL, MARSHALL MCLUHAN, ALDOUS HUXLEY, WILHELM REICH, MILAREPA, HAMVAS BÉLA, a SPIONS² frontembere, a jelenleg a kanadai Montrealban, DJ Helmut Spiel! fedőnéven kémkedő³ stigmatikus entitás, stb. És persze honfitársaim közé sorolom a rock'n'roll végtelen Birodalmának összes istenét, félistenét, boszorkányát, tündérét, mágusát és közkatonáját is.

„Sons of the silent age
 Pick up in bars and cry only once
 Sons of the silent age
 Make love only once but dream and dream
 They don't walk, they just glide in and out of life
 They never die, they just go to sleep one day”⁴

1978. szeptember 2. reggelén, engem elhagyni készülő feleségem társaságában a pörgős, izgága Franciaországból a lomhán tespedő Svájcba érkezve, az egyes szám harmadik személyében átélte, téveszméssel⁵ (*doxazmák*) párosult pszichotikus visszahúzóds (*psychotic withdrawal*) állapotában az első genfi útkereszteződésnél, rozoga Zsigulimban gubbasztottam. David Bowie *Sons of the Silent Age*⁶ című himnuszát hallgatva vártam, hogy a lámpa végre zöldre váltson. A helyzetet az tette különösen pikánsná, hogy paranoiám a lámpa működésének lelassítását nem csak szándékoltnak, hanem személyesen

2 <http://spions.webs.com/>

3 <https://www.youtube.com/channel/UCAzZ2HpegYgQF4z3DvnrYYw?feature=watch>

4 Részlet David Bowie *Sons of the Silent Age* című dalának szövegéből. A dal az 1977-ben, az RCA Records által kiadott *Heroes* LP-n jelent meg. Bowie eredetileg e dal címét akarta adni az albumnak.

5 A skizofrénia *Schneider-féle elsőrangú pszichotikus tünetei* közé a külső erő általi irányítottság téveszméjét; a beteg meggyőződését, hogy gondolatokat ültetnek be vagy vonnak ki a tudatából; a meggyőződést, hogy gondolatait mások felé közvetítik; olyan képzelte hangok hallását, amelyek a gondolatait vagy a cselekedeteit észrevételezik, és a képzelte hangokkal folytatott beszélgetéseket sorolják.

6 http://www.youtube.com/watch?v=DF_GqRAzVDg

1 *Hail! Hail! Rock and Roll* – Dal Chuck Berry *After School Session* című, első albumán (US, Chess Records, 1957)

GABBA GABBA HEY!

NAJMÁNYI LÁSZLÓ
Tribute 2 Ramones 01
© HUNGART

rám szabottnak gondoltatta velem. Azért nem vált zöldre a lámpa, hogy az ellenség utolérhessen és megsemmisíthessen, ebben biztos voltam. Koncentrációm megőrzése érdekében az örökkévalóságnak tűnő várakozás alatt a rock'n'roll nem földi eredetén, s annak kapcsán az emberiség szellemtörténetének kitüntetett korszakain gondolkodtam.

„Köszönöm halhatatlan Korszellem, az Ősrobbanásból – Big Bang –, az Univerzum első rock'n'roll eseményéből kipattanó Zeitgeist, a Kozmikus Órát elindító Világlélek, saját apját sarlóval kihérélő Kronosz,⁷ hogy a tengereken, hegyeken és határokon átsuhanva az 1950-es évek végén eljöttél a világ sötétebbik végére, ahol éltem, és felszabadítottál”, imádkoztam. „Emlékeztetél arra, hogy ki voltam, honnan jöttem, ki vagyok, hol, miben vagyok, és ki lehetek, hová juthatok. Nélküled nekem soha nem sírt volna gitár, altestemet soha nem masszírozta volna elektromos basszus, nem hallottam volna meg a valódi élet dobjainak dübörgését, és máig nem tudnám, mit jelent a „GABBA GABBA HEY.”⁸

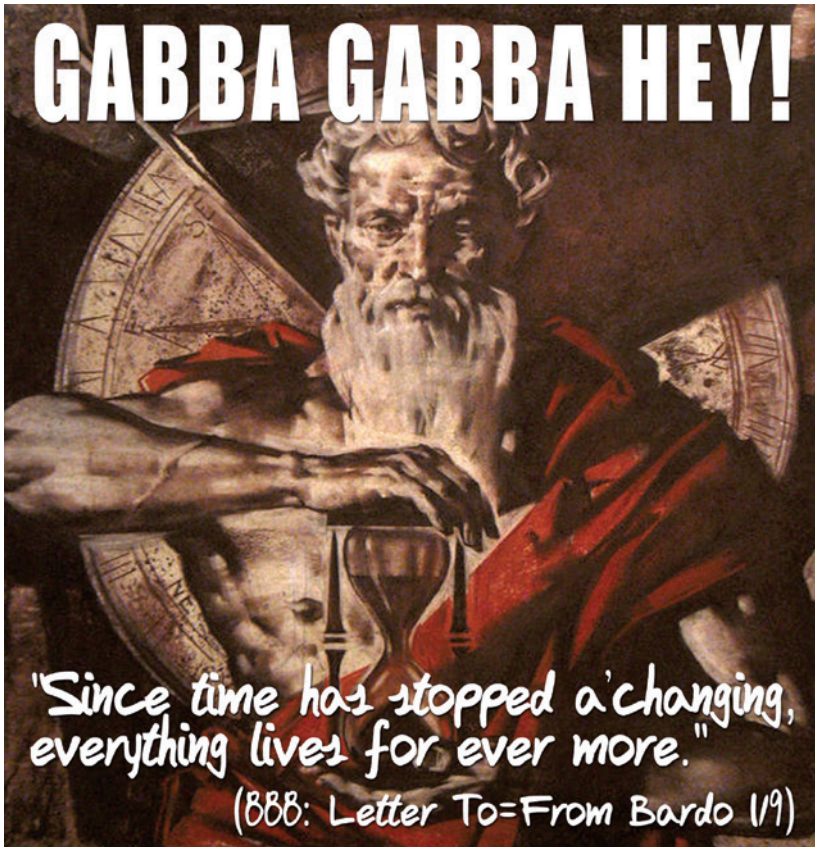
Vannak kitüntetett időszakok az emberiség szellemtörténetében, amikor felerősödik a közösségi érzés, az emberek keresik egymást, hogy eszmét cseréljenek. Az eszmék ereje képes átjutni a legjobban őrzött, látható és láthatatlan mesterséges határokon is. Bármilyen messze utazunk lélekben vissza az időben, mindig találkozzunk ilyen hosszabb-rövidebb kitüntetett korszakokkal. Ilyen közösség-teremtő korszak volt Kr. e. körülbelül 600 évvel, amikor Gautama Sziddhártha Buddha megvilágosodott, és szükségét érezte megreformálni a hinduizmust. Ahogy az árnyéket és táplálékot adó *bodhi*-fa (*bo*; *peepal*; *fügefafa* – *Ficus religiosa*) tövében ült a megvilágosultak intelligens boldogságával mosolyogva, tanítványok gyűltek köré és vitték szét a világban a földi életet elviselhetővé tévő szavait. Aztán jött a Krisztusnak nevezett életigenlő názáreti, Jézus, aki a zsidók moralizálásá torzult vallása megreformálása, a bűn és bűnhődés örök körforgása megszakítása szándékával tanított, szervezett és indított útjára egy gyorsan növekvő közösséget. Ilyen közösség épült akkor is, amikor a félelemben és öngyűlöletbe tompult középkor után az emberi szellem visszatalált testébe, a reneszánsz idején; és abban a nagyon optimista, felvilágosodásnak nevezett korszakban is, amelyben a Krisztus tanításait korrumpáló klérustól és az öröklött kiváltságoktól való megszabadulásra, az emberi önbizalom helyreállítására történt balul sikerült, egyenesen az atombomba kifejlesztéséhez vezető kísérlet. A reneszánsz és a felvilágosodás

7 Kronosz (*Chronos*; *Khronos*; *Chronus*), Uranosz (*Uranus*, az Ég Istene) és az őt is megszüülő Gaia (a Föld Istenője) gyermeke, az első tizenkét títán (hat fiútestvér, Okeanosz, Koiosz, Kriosz, Hüperion, Iapetosz és Kronosz; és hat lánytestvér, a titániszok: Téthüsz, Rheia, Themisz, Mnemoszüné, Phoibé és Theia) legfiatalabbja, az olimposzi istenek egyik apja, a Szókratész előtti filozófiában az Idő megszemélyesítése. A régi görögök Kronoszt háromfejű – ember, bika és oroszlán – kígyóként képelték el, aki társával, az ugyancsak kígyó Anankével (*Elkerülhetetlenség*) a Világotját vették körül testük tekvényeivel, és szakították szét a föld, tenger és ég háromságára, megformálva az elrendelt Univerzumot. Kronosz apja, Uranosz megremült títán-gyermekei rútságától és erejétől, ezért az Alvilág (Hadész) alatt tátongó, brozfallak közé zárt legsötétebb mélységbe (Tartarosz) számúzta őket. Anyjából lett szeretője, Gaia azt remélte, hogy Uranosz szabadon engedje gyermekeiket, ha megfosztja férfiasságától. Tervét egyedül nem tudta végrehajtani, ezért segítséget kért gyermekeitől. Egyedül a legfiatalabb, Kronosz vállalkozott a feladatra. Gaia a méhében létrehozott fehér fémű óriási, gyémánt keménységű sarlót készített. Amikor Uranosz legközelebb szeretkezni akart Gaiával, Kronosz előugrott rejtékéből és a sarlóval levágta apja nemét. A fájdalommal keservesen üvöltő Uranosz vére a földre hullott, s belőle születtek meg az Erinnoszok, a Gigászok és a Meliák, az isteni eledel készítői. Kronosz a levágott szervet a viharos tengerbe hajította, amelyből kikelt a szépség istennője, Aphrodité. Ezután a títánok felhozták a föld mélyéből a százekeket, megfosztották Uranoszt hatalmától és Kronoszt tették meg az ég urává. A títánok nőül vették nővéreiket és számos istenmagzatot nemzettek. Kronosz saját nővérét, Rheát vette feleségül, és együtt uralkodtak emberek és istenek felett. Uralma alatt élte aranykorát a világ. Az emberekben ekkor még nem dolgozott az irigység, kapzsiság vagy bármilyen erőszak. Nem ismerték a nehéz munkával elérhető megélhetést és a törvényeket sem.

8 A „Gabba Gabba Hey” csatakiállítás a Ramones amerikai punk együttes *Leave Home* című, második stúdióalbumán (US, Sire Records, 1977) megjelent, *Pinhed* című számban hangzott el először: „*Gabba gabba, we accept you, we accept you, one of us (...)* *Gabba gabba hey, gabba gabba hey!*” („*Gabba Gabba, elfogadunk, elfogadunk, egy vagy közülünk*”) – http://www.youtube.com/watch?v=_jAVMoprVm4

korában egyaránt megélenkült a kommunikáció, kialakult a társalgás és levélírás művészete. A 19. század utolsó harmadában a történelem során először lázadó művészet vált a kommunikáció médiumává, közösségteremtő erővé.

Aki éberen töltötte életét, az már jóval Einstein előtt tudta, hogy az idő, ez az emberi találmány relatív természetű. Múlását mindenki másként érzékeli. A fiatal rémesen lassúnak tapasztalja, míg az öregek napjai egyre gyorsabban múlnak. Ifjúkorunkban agyunkat új ingerek kötik le, új képességeket kell elsajátítanunk, nem tördünk az idővel, következképp az elszáll. A fiatalnak rengeteg ideje van, gondtalanul pazarolja. Az olyan hadirokkant aggastyánnak, mint amilyen én vagyok, már minden perc drága, ezért drágán adja, igyekszik spórolni vele. Ingerszegény környezetben, izolációs kamrába, sötétzárkába zárva időnk összezsugorodik. Két hét után úgy véljük, hogy csak 8–9 nap telt el. A fény-sötétség jelzéseitől elválasztva belső óráink megbozondul: a napok hossza megnyúlik, a legtöbb embernél 25 órára vagy ennél is többre. Belső óráink szeszélyesen, hangulataink szerint lassulva és gyorsulva jár, ám van benne rendszer. Ha ezt a rendszert kiismerjük, magunk is pontosabbá válhatunk az időbecslés terén. A pontosság összefügg az intelligenciával. Minél intelligensebb valaki, annál pontosabb, vagy megfordítva: minél pontosabb igyekszik lenni, intelligenciája annál jobban fokozódik. Ha jól érezzük magunkat, az idő felgyorsul. Ha szenvedünk vagy unatkozunk, lelassul. Aki varázsszereket használ, pozitív érzéseket él át, mégis lassú az ideje. Egy perc, vagy akár pár pillanat is óráknak tűnhet, ha el vagyunk varázsolva. Ilyenkor kitágul az időnk – az időtudatunk. Az ópium-álomban az idő nemcsak megállhat, hanem néha vissza is fordul. Az LSD és a meszkalin egy fontos agyi hírvivő, a *serotonin* érzékelőit befolyásolja. Hatásukra az óra különös eszközzé válhat: teljesen más az, amit mutat, mint amit az észlelő átél. Az események elveszíthetik egymásutániségüket. Az „utazó” időtlenséget tapasztalhat: rengeteg dolog történik egyszerre. A tér iránti érdeklődés csökken, az idő iránti kíváncsiság teljességgel megszűnik. Megnézhetjük ugyan az órákat, de tudjuk, hogy az egy másik univerzumban van. Pillanatokra kiléphetünk a térből és időből, ezek a pillanatok végtelenül hosszúak lehetnek. A vajúdó asszonyok életük leghosszabb perceit élék meg, mint azok is, akik sorsdöntő vizsgálat, vizsga eredményére, bírósági ítéletre várnak. Az unalmas előadások alatti idő is csigalassúsággal telik. Hosszú, több óráknak tűnő történeteket álmodhatunk néhány perc alatt. A halálközeli állapotban időtlenséget érzünk. Balesetek alkalmával a tudatáramlás rendkívüli felgyorsulása az idő lelassulásának vagy megszűnésének érzését eredményezi. Súlyos baleseteket átélt hegymászók beszámolóit szerint zuhanáskor egyetlen

NAJMÁNYI LÁSZLÓ
Tribute 2 Ramones 02
© HUNGART

másodperc akár 4-5 percnél is többnek is tűnhet. Tapasztalataim szerint sehol sem tűnik lassúbbnak az idő múlása, mint amikor egy genfi útkereszteződésnél várjuk, hogy a közlekedési lámpa zöldre váltson.

Az alábbiakat már most, Genfben érkezésem után 36 régi évvel, a ragadós semmi könyörtelen poklából lélekben visszapillantva gondolom: „A modernizmus szellemi energiáktól pezsgő korszaka nagyjából száz évig, a huszadik század utolsó harmadáig tartott, túlélve két világháborút, a bolsevik forradalmat és az abból kifejlődött, példátlanul véres és lélekgyilkos diktatúrákat, a náci fajirtó tombolását, még az igazán demokratikus, egész városokat elpusztító atombombát is. A modernizmus agóniája és halála után, hitem szerint pontosan 1984-ben beköszöntött az új, a korábbiánál is sötétebb, magányosabb, annál is több és mélyebb félelmekkel teli, még most is tartó középkor, amelynek David Bowie a *Silent Age* („Hallgatás Kora”) nevet adta.”

Az 1940-es évek végén, az 1950-es évek elején, Amerika mágikus déli államaiban, az első atom- és hidrogénbombák gombafelhőiből szólalt meg először ezen a bolygón az istenek nem-zene zenéje, a rock and roll. Afrika blues-ából, jazz-éből, gospel-zenéjéből és az ír tengerészdalokból mutálódott country-stílusból szintetizálódott az ősrobbanást megidézõ termonukleáris folyamatokban. Egyszerű és elemi erejű volt, ritmusa a Kozmosz szívdobogása, zenéje gyermekdalok, szövegei azonnal a memóriában rögzülő mantrák. A rock and roll műveléséhez nem zenei képzettségre, hanem bátorsággal párosult teremtő, érző lélekre, a saját apját kasztáló, saját gyermekeit felfaló Kronosz Aranykora emlékének tömegek szívében történő megidézésére volt szükség. A rock az extázis zenéje, a tökéletes testi és lélekállapoté, amelyben az Idő Istenét száműző, átkozott Zeusz hatalomra jutása előtt élt a Teremtője képére és hasonlatosságára teremtett, mára önsorsrontó biomasszává silányodott emberi faj.

Az 1960–70-es évek a modernizmus kitüntetett korszakán belül azért voltak különlegesek, mert az elmélet gyakorlatba váltott: megjelent és gyorsan mutálódott az új, a megelőzőnél külsejében, gondolkodásában, igényeiben és életvitelében

egyaránt különböző embertípus.⁹ a szelíd hippi a kötelező szeretetével, majd annak vad, önpusztító, őszinte gyermeke, a gyűlölet és öngyilkosság jogát gyakorló punk. Világszerte fiatalok tízmilliói akarták végleg otthagyni az évezredek felhalmozódott hülyesége által összetakolt társadalmat, amelynek legjellemzőbb alkotásai a határok, a futószalag, és – paradox módon – a megváltást kínáló rockzenét a bolygóra transzponáló atombomba voltak.

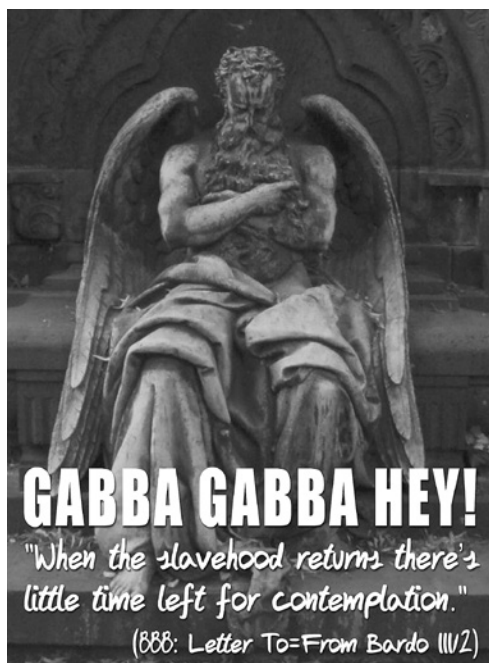
Az 1960–70-es években voltam fiatal. Pokolnak éreztem a korszakot, egyrészt a minden lépésem akadályozó, a létet pusztító biológiává degradáló szörny-rendszer, másrészt a szisztémát aktívan, vagy passzívan támogató, fenntartó, elállatiasodott, gonosz, bűzös embertömegek miatt. Reményt az adott, hogy tudtam, a szögesdrótkerítések és aknamezők mögött lüktet egy értelmesebb, szabadabb világ, amely képes a rockzene szárnyaira ültetve megváltó, energiát adó üzeneteket küldeni a totális cenzúra vasfüggönyén át, személyesen nekem. Kezdetben, az 1950-es évek végén csak kevesen, aztán egyre többen szomjaztunk ezekre az üzenetekre. A kor szelleme, a Zeitgeist annak jelenik meg, aki várja. Ezek a zenébe csomagolt üzenetek hoztak össze, fűztek közösséggé bennünket. Egy mosoly, hajviselet, kézmozdulat, ing, nadrág, cipő, a tekintet tisztasága, a mondatok súlya és dimenziógazdagsága – apró jelekből megismertük egymást. Egymás iránti nyitottságunk, érdeklődésünk tett bennünket mássá, mint a körülöttünk bomló biomassa. A mobiltelefon még csak a sci-fi könyvekben létezett. Az Internet még ott sem. Vezetékes telefonja keveseknek volt. Csak a legősibb kommunikációs eszközökkel, a beszélgetéssel és a levélírással rendelkezünk. Mindkettőt művészetként igyekeztünk gyakorolni, és kikerülhetetlenül fontosnak, létfeladatnak tartottuk önmagunk megkomponálását, üzenetértékűvé emelését. Ezért a beszélgetéseink nem fulladtak locsogásba, fecsegésbe, redundanciába, hanem igyekeztük minél pontosabbá, tisztábbá, lényegre törőbbé tenni a közlésváltást. Nem monologizáltunk, nem magunkat mondtuk süketen, hanem eszméket cseréltünk. Azt adtuk tovább, ami fentről érkezett. Tudtuk, hogy nem mi találjuk ki az ideákat, hanem az éteren át kapjuk őket a kozmikus, bennünket misszióknra küldő energiaközponttól. Cserélődtek, mutálódtak, gazdagodtak a távolról érkező közlések. Mindenki a maga módján,

9 „A new race – az új emberfaj kialakulása, keletkezése, kibontakozása érthetetlen nagy misztérium. (...) Végül a faj keletkezésének misztériumához teljesen hasonló, érthetetlen, újabb nagy misztérium volt, hogy az új faj képviselőiben lassan kifejlődött a tudat: már nem vagyok egyedül. Az még titok, hogy a hozzám hasonlóak hol vannak. De már tudom, hogy vannak, és ha találkozom velük, felismerem őket anélkül, hogy egyetlen szót is váltanánk. Amíg valamilyen emberből csak egy van, kivétel, ha kettő, különös, ha három, már közösség.” – Forrás: Hamvas Béla: Vízöntő – tanulmány a *Láthatatlan történet* című esszékötetből (Budapest, Egyetemi Nyomda, 1943)

alkatához, alkotói programjához illően, a maga eszközeivel adta őket tovább. Így teremtődött egy élő, vibráló, önépítésre készített, az aktualitást, személyességet, közvetlenséget legfőbb értékeknek tekintő szellemi közeg, amelyben események, írások, dalok, élő színházi előadások, metaképek születtek. Ugyanazokat a dolgokat gyűlöltük, ugyanazokon nevtünk, egyszerű gesztusokból is tökéletesen megértettük egymást. Nem érdekeltek bennünket a reprodukció, az imitáció. A valódit, a megismételhetetlen, a csak önmagát jelentőt, az életet kerestük, igyekeztünk létrehozni. Szellemi testvériségben éltünk, saját hőseink, szentjeink, közös ünnepeink, vidám szertartásaink voltak.

Ma már nincsenek szentek, hősök, közös ünnepek, vidám szertartások – a Hallgatás Kora szétrombolja a magasrendű szellemi közösségeket. Csak a durva, primitív, semmitmondó szimbólumok köré szerveződő, alvajáró süketnéma vakokból összeragadó, könnyen irányítható, a legmocskosabb célok elérésére használható törzsközösségeket, virtuális, pszeudó közösségeket engedi burjánzani. A helyzet reménytelennek látszik – nem először az emberi szellem története során. Totális vákuumban, a környezet agresszív igénytelensége ellenére próbálunk közölni, felülről jött üzeneteket továbbítani, teremteni. A helyzet teljes reménytelenségében, a végtelen és öröknek tűnő magányban a hagyomány nyújt vigaszt. A hagyomány azt mondja, hogy minden korban, még a legsötétebben, a leghallgatagabban is él egy bizonyos számú – a Kabbala szerint 36, János Jelenései szerint 144 ezer – igaz, akik őrzik a magasrendű élet titkát, és egymással a szellem hullámain kommunikálnak. Általuk a Zeitgeist üzen. Bár egymástól távol, legtöbbször teljes izolációban élnek, valószínűleg

NAJMÁNYI LÁSZLÓ
Tribute 2 Ramones 03
© HUNGART

sohasem találkoznak személyesen, a titkok tudói tudják, hogy nincsenek egyedül. Szavaikra, ideáikra a régi könyvekben bukkanhatunk a legvalószínűbben. Ma is ugyanazt tanítják, mint az ősidőkben, Hermész Triszmegisztosz, Buddha, Jézus idején. Aki megőrizte fiatalságát, a rockzenéből – különösen a legvadabból, legkeményebből – is kihallja őket.

Most minden megtörténhet, és meg is történik, ami megnehezíti a lényeges, fontos, súlyos megtalálását. Most, csaknem fél évszázaddal a modernizmus halála után legkevésbé a művészetben lehet lényegesre találni, mert ma már ezen a néhai szakrális területen is mindent lehet, minden megengedett. Ezért irtózom a művésztől, a költésztől, festésztől, irodalomtól, mindentől, ami szépelegve művészetként mutatja magát. Mindentől és mindenkitől, ami és aki vakon és süketen, aktualitás-érzékletlenül, a másikat észre sem véve locsog, fecseg. Egyedül, részben a körülmények hozta kényszerűségből, részben a saját választásomból magányban élek hosszú évek óta. Persze, hiányzik a társaság, az emberi érintés, de nem keresem minden áron. Az idő különböző barlangjaiban élő szellemi testvéreimmel a munkám és műveik tanulmányozása révén beszélek. Tudom, hogy a pontosan megformált mondat, épen továbbított idea, észrevétel, gondolat eljut hozzájuk, akárhol, akármikor élnek. Mint ahogy én is megértem, az ő tisztán megfogalmazott közléseiket. A Hallgatás Kora nem néptelen, csak extatikusan más, mint az idők, amikor az avatottak még egy asztalnál ülve, ugyanakkor, ugyanabban az utcában, babérligetben, tengerparton beszélgethettek egymással. Ebben a mostani vákuumban legfontosabb feladatunk elménk épségének – másképpen: örületünk fehér, hideg izzásának –, látásunk tisztaságának – másképpen: kémvöltünknek – megőrzése.

Ültem rozoga Zsigulimban az első genfi útkereszteződésnél, és vártam, hogy a közlekedési lámpa zöldre váltson. Az, hogy örökkévalóságnak tűnő ideig kellett a zöldre várni, a svájci agy tudatos döntése volt, mint ahogy minden tudatos ebben a sajt- és óraszagú országban. Tudatosan nőnek fák, a fű, tudatosan legelik a marhák. Tudatosan meredeznek a formatervezett hegyek. Tudatosan, gondosan előre megtervezett irányban vonulnak a tudatos égen a tudatos felhők. Szándékosan, meghatározott időszakokban sújt le a hegyekből a fön (fhön), a déli irányból érkező, száraz, meleg, az érzékenyebb embereket megbolondító bukószél. Ahogy a zöldre vártam, rendőrautó lopakodott mellém. A letekert ablakon kihajoló kovázképzű rendőr a Zsigulim orrát díszítő, Párizsban szerzett horpadásokra mutatva hibátlan angolsággal adta tudtomra, hogy ilyen rozszant külsejű gépjárművet nem látnak szívesen országában. Miután közöltem, hogy csak átutazni szándékozunk ékszerdobozukon, atyáin biccentett, majd hátratulattak. A dróttal rögzített visszajelentő tükrömben láttam, hogy mögémk érve noteszébe írja Zsigulim rendszámát. Végül megtörtént a csoda. A közlekedési lámpa zöldre váltott, elindulhattunk Genf belvárosa felé. Sem a Mont Blanc, sem a híres svájci sajtok nem jelentettek számomra igazi vonzerőt. A helyi óragyártás érdekelt ugyan, de nem annyira, hogy kedvéért a rock-szellemiséget akkor még fájdalmasan nélkülöző országba látogassak. Genfi utunk egyetlen célja a száműzetését a városban töltő Szent Tamás¹⁰ meglátogatása volt. Reggel hét körül értünk a bérházhoz, amelyben lakott. Mivel tudtam, hogy a szent nem kel korán, mint a lovak, a ház előtt parkolva várakoztunk reggel 10-ig. Az utcán töltött mintegy három óra alatt egyetlen járókelőt sem láttam. Egyetlen kapu sem nyílt ki, egyetlen ablakból sem nézett ki ember. Csengetésemre a reggeli glóriájában tündöklő Szent Tamás nyitott ajtót. „Gabba Gabba Hey!”, köszöntött kissé álmosan. Nem lepott meg, hogy ismeri a Ramones-t. Fő kutatási területe, élettere, tanításának alapja az aktualitás. Felébresztettük, ennek ellenére örömmel fogadott bennünket, s megnyitotta számunkra vendégszobáját, amelynek matracán kipihentük a hosszú út fáradalmait.

Folytatása következik

¹⁰ Szenjőby Tamást (St. Aubry Tamás, Emmy Grant, IPUT, St. Turba Tamás, stb.), Budapest szőke hercegét 1975-ben kényszerítették emigrációra az életellenes magyarországi bolsevik diktatúra hatóságai.